

Motion till riksdagen 2012/13:Ju264

av **Kent Ekeröth (SD)**

Borttagande av preskriptionstid för grova brott

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att regeringen snarast ska återkomma med ett lagförslag som tar bort åtalspreskription, påföljdspreskription och absolut preskription för grova vålds- och sexualbrott.

Motivering

Reglerna för preskriptionstid för så kallad ”åtalspreskription” står angivna i 35 kap. i brottsbalken där brottets påföljdsgrad avgör hur lång tid preskriptionstiden är. Till exempel anges att preskriptionstiden är tio år för brott som ger fängelse över två år men inte över tio år. Exempel på sådana brott är grov misshandel, som har ett till sex år i straffskalan, som i exemplet nedan:

- ? Offret kastades in i en lampa som gick sönder, knuffades mot ett fönster som också gick sönder och fick, liggandes på golvet, ta emot omkring tio sparkar mot huvud, hals och kropp. Laholmaren sparkade honom så illa att trumhinnan sprack. Gärningsmannen dömdes i detta fall till grov misshandel.

Andra brott som idag har preskriptionstid är våldtäkt, som kan ge mellan två till sex år i fängelse, vilket liksom grov misshandel ger en preskriptionstid på tio år:

- ? Mehdi Tayeb, misstänkt för våldtäkter och försök till spridande av hiv mot 104 kvinnor. Preskriptionstiden har gått ut i 92 av kvinnornas fall eftersom han lyckats hålla sig undan i 13 års tid. I dag är den fortfarande efterlyste 58-åringen endast misstänkt för brott mot tolv flickor. I fyra av dessa fall gäller det grov våldtäkt sedan flickorna drogats ned med bland annat sömnmedel. Resterande gäller försök till spridande av hiv. De sista brotts-

Fel! Okänt namn på

misstankarna gällande grov våldtäkt på fyra Stockholmstjejer når preskriptionstiden i början av 2013.

Det kan inte vara rimligt att våldsverkare som har utsatt andra människor för denna sorts lidande ska kunna vänta ut rättssystemet. En grov misshandel på en annan människa kan ge permanenta fysiska skador och lär om inte annat ge permanenta psykiska men. Detta gäller på samma sätt självfallet även för dem som blivit utsatta för våldtäkt eller, som i fallet ovan, en obotlig sjukdom. Att då ge brottslingen utrymme att gå fri bara för att samhället inte lyckats få tag i brottslingen är djupt omoraliskt.

Argumenten för preskription återfinns bland annat i proposition 2009/10:50, s. 13:

De nu gällande reglerna om straffrättslig preskription motiveras främst av rättspolitiska, humanitära och praktiska skäl. Det är inte lika angeläget att gamla brott blir bestraffade som att så sker med brott som ännu är aktuella i människors medvetande och statens straffanspråk bör inte heller upprätthållas under obegränsad tid.

Det har också ansetts rimligt att den som efter ett brott har varit laglydig under en längre tid ska kunna känna sig trygg och inte behöva riskera att den existens han eller hon byggt upp åt sig går till spillo på grund av brottet.

Ytterligare ett motiv bakom reglerna är att det kan vara förenat med svårigheter att utreda och föra bevisning om ett brott som begåtts för lång tid sedan. Vittnens minnesbilder kan blekna allteftersom tiden går och både vittnen och gärningsmän kan hinna avlida. Även kraven på rättssäkerhet och effektivitet talar alltså för att gamla brott preskriberas.

Regeringens kommentar avseende preskriptionstid för just våldsbrott och dylikt återfinns i samma proposition, s. 22:

Att det rör brott som anses särskilt integritetskränkande eller har ett högt straffvärde utgör, som ovan anförts, inte i sig så tunga skäl att preskriptionstiden bör slopas. Inte heller den omständigheten att kriminaltekniken medfört att möjligheten att klara upp vissa brott har ökat är ensamt ett berättigat skäl för att frångå nämnda grundläggande princip. I likhet med promemorian anser regeringen därför att det inte finns tillräckliga skäl för att avskaffa eller förlänga preskriptionstiderna för våldtäkt, grova våldsbrott, könsstympning av barn eller grova fridskränkingsbrott.

Sverigedemokraterna delar inte denna uppfattning. Bland annat handlar straff om att andra människor ska känna och veta att samhället gör sin moraliska plikt och straffar brottslingar, men offren och deras anhöriga är ännu viktigare i detta avseende. Bara för att det råkat gå tio år sedan en våldtäktsman förgripit sig på en kvinna gör inte det att offren och deras anhöriga nödvändigtvis har mindre intresse av att se gärningsmannen dömd. Även signalen om att samhället inte "glömmer bort" ett begånget och grovt brott sänder ut klara signaler till såväl brottslingarna som offren samt till allmänheten.

Argumenten om att svårigheten med bevisning ökar med tiden är relevanta men egentligen inte tillräckliga eftersom brottslingen prövas i rätten i sedvanlig ordning. Anses det vid detta tillfälle att bevisning inte är tillräcklig kommer personen i fråga att gå fri, annars inte.

Vad som kvarstår är det faktum att Sverige idag har en lagstiftning som återigen står på brottslingens sida mer än vad det gör på offrets. För de värsta

Fel! Okänt namn på

brotten mot person, d.v.s. grova vålds- eller sexualbrott, som kan ge permanenta fysiska och psykiska skador, bör preskription aldrig träda in.

Jag yrkar därmed på att regeringen ges i uppdrag att snarast till riksdagen inkomma med ett lagförslag som tar bort åtalspreskription, påföljdspreskription och absolut preskription för grova vålds- och sexualbrott, speciellt i fall där permanenta fysiska eller psykiska skador åsamkats.

Stockholm den 3 oktober 2012

Kent Ekeröth (SD)